

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

MARGUERITE KAYE

Sirdies paslaptys

Knygute.lt

Marguerite Kaye
(Margaret Kei)

ŠIRDIES PASLAPTYS

Serijs
"Kova dėl meilės"
pirma knyga

Versta iš Marguerite Kaye, *The Soldier's Dark Secret*, 2015

© Marguerite Kaye, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ramunė Puzaraitė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2016

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0159-3

Elektroninę versiją parengė, 2016

Pirmas skyrius

Anglija. 1815-ųjų rugpjūtis

Nedidelis būrelis moterų su murzinais vaikais, įsikibusiais joms į sionus, visi kaip vienas žiūrėjo į jį – plačiomis akimis, nemirksėdami, be žado ir sustingę iš siaubo. Didžiulę baimę išdavė tik vaikų pečius impulsyviai sugniaužę motinų pirštai. Jis buvo pratęs prie mirčių būryje, bet čia kaimas, o ne mūšio laukas. Jis buvo pratęs susidurti su priešais, bet čia juk civiliai – moterys ir maži vaikai...

Džekas Tresteinas kvėpavo tankiai ir netolygiai, blaškėsi ir vartėsi kamuojamas eilinio košmaro. Spardė prakaitu permirkusias paklodes. Žinojo, kad sapnuoja, bet niekaip ne-

galėjo pabusti. Žinojo ir kas bus toliau, tačiau negalėjo išvengti laukiančio siaubo.

Tai neįmanoma. Neįmanoma. Neįmanoma. Žodžiai be perstojo aidėjo galvoje. Jis girdėjo savo bendražygių balsus, šaukiamus įsakymus, bet staiga pasijuto visiškai vienas.

Tebedegė laužai maistui virti. Iš didžiulio aprūkusio katilo tykiame, nenatūraliai ramiame ore kilo gardus žolelėmis pagardintos žuvies kvapas. Jis nuo vakar nieko nevalgė. Buvo alkanas kaip vilkas.

Pilvas suurzgė. Vyras pajuto dar vieną visa apimantį kvapą. Geležies. Su niekuo nesupainiojamą džiūstančio kraujo kvapą. Ir dar vieną. Šleikščiai saldų apanglėjusių kūnų kvapą.

Supykino, Džekas nevalingai su-

*žiaukčiojo ir išsivėmė į artimiausią griovį kaip koks rekrūtas. Spazmai tampė vienas po kito ir galiausiai vyras įsirėmė į artimiausią medį. Drebėdamas ir sukrėstas net nenu-
manė, ar ilgai mergina buvo už jo...*

Prabudo nuo smūgio. Gulėjo iškritęs ant miegamojo grindų ir gniaužė pagalvę. Į naktinį staliuką susitrenkė galvą. Ant viršaus užvirto ir sudužo didelis ąsotis. Kambarinė palaikys jį pačiu nerangiausiu kada nors matytu svečiu. Vyro naktiniai marškiniai buvo permirkę ne tik nuo ąsotyje buvusio vandens, bet ir nuo šalto prakaito.

Galva tvinkčiojo, gėlė žandikaulį ir riešus – taip stipriai gniaužė kumščius. Išvargęs Džekas atsistojo, pratraukė užuolaidas, pažiūrėjo į kišeninį laikrodį. Vos po penkių. Pavyko

išmiegoti tik dvi valandas.

Lauke ryto rūkas gobė tvarkingas vejas abipus įvažiavimo. Plačiai atvėręs langą vyras pasilenkęs godžiai rijo gaivų orą. Drėgną, saldų žolės, o nebe tą dulkėtą tolimų kelių kvapą, kuris įsigeria į plaučius ir gerklę, nesisklaidydamas kamuoja ištisas dienas, ir dar labai ilgai nešiojiesi jį ant drabužių.

Džekas sunkiai nurijo, stipriai užmerkė akis stengdamasis neprisileisti slogių prisiminimų. Kvėpuok lėčiau. Vienas. Du. Trys. Keturi. Atsimerk. Drėgnas oras kvepia tik rasa ir daugiau niekuo. Dar keli įkvėpimai. Ir dar.

Po velnių! Dveji metai. Viskas jau turėtų būti pasibaigę. Jei ir nepamiršta, tai bent valdoma. Būdamas armijoje, jis tvarkėsi gana gerai.

Valdėsi - daugiau ar mažiau. Buvo veiksnus - pilnu pajėgumu. Neiškudo. Sugebėjo valdyti savo nuotaikas. Net miegoti sugebėjo, nors dažniausiai tik dėl visiško išsekimo, nes budėjimo grafikas buvo nepaprastai varginantis.

Tik dabar, kai išsilaisvino nuo tokio gyvenimo, lėmusio nesibaigiančią kaltę, slegiančią jį kiekvieną akimirką miegant ar būdraujant.

Gerasis Dieve, nevalia praskysti, kai viskas jau praeityje. Privalo išsikrapštyti iš namo. Išvėdinti iš galvos tą kvapą. Mankšta - štai ko jam reikia. Anksčiau padėdavo. Padės ir vėl. Jis *pasistengs*, kad padėtų.

Tik vakar jo dilbį išėmė iš kelias savaites nešioti gremėzdiško įtvaro. Džekas palankstė pirštus ir apsidžiaugė pajutęs skausmą, surietė

kojų pirštus ant kilimo. Jis nusipelnė skausmo. Velniškai kvaila taip nukristi nuo žirgo – kas, kad tą patį petį kiaurai perplėšė prancūzo muškietos šovinys. Ne tik sužeidimas, bet ir įžeidimas – tiesiogine prasme.

Neskubėk, – vakar patarė gydytojas, priminė, kad Džekas gali taip iki galo ir neatgauti turėtos jėgos. Tarsi reiktų priminti. Tarsi tai dabar būtų svarbu.

– Tarsi iš viso kas nors dabar svarbu, – pats sau burbtelėjo Džekas ir nusivilkęs naktinius užsimetė keletą drabužių, tada ištykino iš namo.

Saulė jau buvo pradėjusi sklaidyti rūką, spindėjo rasa, Džekas sparčiu žingsniu pasileido pro prancūziškus vyresniojo brolio dvaro sodus. Kai tėvas mirė, Džekas tarnavo Egipte, viską paveldėjo Čarlis. Per tą laiką,

kurį Džekas beveik visą praleido užsienyje tai viename, tai kitame karo žygyje, prie jų vaikystės namų Čarlis prilipdė du priestatus, o jo žmona Eleonora dekoravo beveik visus kambarius. O žemė iki dabar stovėjo nepaliesta. Po kelių savaičių pradės vykdyti naują kraštovaizdžio projektą ir dvaras pasikeis. Džekas per apžėlusį prancūzišką sodą, kuris netrukus bus išrautas su šaknimis, brovėsi prie ežero, kurį planuojama nusausinti, pagilinti, šiek tiek pakeisti formą, kad atrodytų natūralus.

Sustojęs ant nendrėto kranto vyras uodė vaikystę primenančius kvapus: šviežią žolės ir šleikštų sausmedžio aromata, salsvą ežero purve pūvančios augmenijos dvoką. Tokiu paros metu aplink nieko nebuvo. Tik Džekas ir antys, ir dar kažkokios žuvys,

išgyvenusios sūrokame ežero vandenyje.

Nusimetęs drabužius vyras ištiesė virš galvos rankas, giliai įkvėpė ir stačia galva nėrė į vandenį. Nors vandens paviršius gana šiltas, giliau buvo toks šaltas, kad Džekas net aiktelėjo. Prasimerkęs matė nedaug, tik plaukiojančias nendres, vyteles, nukritusių lapų mišinį ir savo paties šuolio išjudintą dumblą. Iškilęs į paviršių sunkiai įkvėpė ir nuplaukė į vidurį, dešinioji ranka buvo nusilpusi, todėl yrėsi kreivai, jėgą teko kompensuoti kairiąja, vyras sviro į šoną lyg vienastiebis laivas, patrankos pamuštas žemiau vandens linijos.

Nekreipdamas dėmesio į veriantį tik ką sugijusio lūžio skausmą ir tokį pat maudimą sužeistame petyje

Džekas sukando dantis ir ėmė skaičiuoti atstumą. Sustos tik tada, kai bus visiškai išsekęs ir ne anksčiau.

Selestė Marmion irgi negalėjo miegoti. Susižavėjusi švelniu Anglijos rytu, visai nepanašiu į ryškius rytus Prancūzijos Rivjeroje, kur ji augo, mergina paskubomis apsirengė ir pagriebusi bloknotą bei anglinį pieštuką nusprendė pasižvalgyti po Tresteinų dvaro apylinkes ir tik paskui sėsti pusryčių su šeimininkais. Atvažiavo vakar labai vėlai, bet pirmas įspūdis apie naujuosius globėjus serą Čarlzą ir ledi Eleonorą buvo maždaug toks, kokio ir tikėjosi. Seras Čarlzas buvo tikras džentelmenas, šiurkštokas, bet geraširdis, gražus, šypsojosi maloniai, nors ir buvo linkęs į pompastiką. Jo žmona, liekna ir labai aukšta moteris ilga nosimi ir

protingomis akimis, priminė Selestei lengvai susijaudinantį kurtą. Ledi Eleonora nebuvo tokia svetinga kaip jos vyras, Selestei susidarė įspūdis, kad ji stato šeiminkus į keblią padėtį, ir nors seras Čarlzas priėmė savo peizažų dailininkę kaip brangiausią viešnią, ledi Eleonora buvo linkusi ją laikyti labiau amatininke.

- O tai man puikiausiai tinka. Aš čia dėl savų priežasčių, atvažiavau ne baudžiauninkės vaidinti, kad visuomenės snobams patikčiau. Ledi Eleonora didžiajam sumanymui visai nesvarbi, - burbėjo pati sau Selestė braudamasi pro nuostabius, bet siaubingai neprižiūretus prancūziškus sodus.

Mergina negalėjo patikėti, kad pagaliau pasiekė Angliją....